

Arrest

nr. 65 942 van 31 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X enX, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 7 april 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. TIELEMAN, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, I. U. (...), luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en woonachtig in Germenchuk. U bent getrouwd met Z. T. (...) (O.V. ~~x.xxx.xxx~~) met wie u een minderjarige zoon M. U. (...) (O.V. ~~x.xxx.xxx~~) heeft.

Op 9 september 2009 komt uw buurman A. A. (...) bij u thuis langs. U weet dat hij een rebel is. Hij is gewond aan het been en vraagt u om hem te verzorgen met kruiden, wat u geleerd heeft van uw grootvader. U brengt A. A. (...) onder in een apart 'gebouw' in de tuin waar hij zeven dagen zal blijven. A. A. (...) waarschuwt u dat u de autoriteiten niet mag verwittigen dat hij daar zit, anders zal u problemen krijgen met zijn vrienden. Vier maanden later komt hij opnieuw langs met een paar vrienden. Ze willen medicijnen van u. Wanneer u hen die meegeeft, gaan ze weg. Nog eens zes maanden later komt A. A. (...) met iemand anders langs. Die andere persoon is gewond aan de schouder. Net zoals u A. A. (...) verzorgd had in september 2009, draagt hij u op de gewonde te verzorgen. Ze blijven tien dagen bij u.

Een maand of twee maand later vangt u geruchten op in het dorp dat A. A. (...) en zijn vrienden opgepakt zijn. Iemand van hen moet gepraat hebben volgens u want op 30 augustus 2010 's ochtends vroeg nemen militairen u van thuis mee naar de militaire basis van Shali. Daar ondervragen ze u over A. A. (...) en zijn vrienden. Buiten verzamelen uw ouders en andere familieleden om uw vrijlating te eisen. U wordt geslagen en enkele dagen later vrijgelaten nadat u een document ondertekent – u weet echter niet wat daarin staat.

Na uw vrijlating brengt uw vader u onmiddellijk naar Pliyevo in Ingoesetië waar u in het leegstaand huis van een kennis van uw vader verblijft. Uw vrouw blijft in Germenchuk. Daar komen de militairen nog 2 à 3 keer 'binnengevallen' in uw huis op zoek naar u. Midden oktober 2010 brengt uw vader ook uw vrouw en uw zoon naar Pliyevo waar jullie nog een tijd zullen blijven tot uw vader uw vertrek naar het buitenland in orde brengt.

Uiteindelijk verlaat u Pliyevo met uw gezin op 19 december 2010. Met de auto gaan jullie naar Moskou. Daar nemen jullie de trein naar België waar jullie op 23 december 2010 aankomen en de volgende dag asiel aanvragen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw rijbewijs, een kopie van uw studentenkaart en een kopie van een Russisch medisch attest van uw zoon.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, I. U. (...), luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde dat de militairen u opnieuw zullen oppakken omdat ze al een paar keer bij u thuis langsgeweest waren om te vragen waar u was (CGVS p. 5).

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u en uw vrouw afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Eerst en vooral blijken uit een vergelijking van uw verklaringen en die van uw vrouw een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel ondermijnen.

Zo verklaart u meermaals dat u na uw vrijlating uit de militaire basis van Shali onmiddellijk naar Pliyevo in Ingoesetië vertrok.

Volgens uw verklaringen was uw vrouw niet op de hoogte van waar u zich bevond tot op het moment dat uw vader haar naar u bracht (i.e. midden oktober 2010). Verder verklaart u dat u enkel met uw vader contact had toen u in Ingoesetië was en uw vrouw nog in Tsjetsjenië, maar niet met uw vrouw, ook niet telefonisch.

U verklaart dat uw vrouw u pas vertelde over de invallen van de militairen in jullie huis in Tsjetsjenië in uw afwezigheid nadat uw vader haar tot bij u had gebracht in Ingoesetië, na midden oktober 2010 (CGVS p. 11).

Uw vrouw echter verklaart dat u in de periode dat u in Ingoesetië was en zij in Tsjetsjenië, wel contact hadden met elkaar, namelijk af en toe telefonisch. Verder verklaart ze expliciet dat ze u over de telefoon vertelde over één van de invallen van de militairen bij jullie thuis (CGVS vrouw p. 7).

Hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'Ik heb gezegd dat ik af en toe dingen vergeet. Misschien heeft ze inderdaad gebeld. Misschien ben ik het vergeten en kan ik het me niet herinneren. Mijn vader bracht haar naar mij. Toen vertelde hij ook dat ze naar ons kwamen en dat was ook de reden waarom hij ons gezin bracht. In de twee oorlogen ben ik in Tsjetsjenië geweest en sindsdien weet ik dingen niet' (CGVS p. 15).

Met dit antwoord heft u deze tegenstrijdigheden echter niet op.

Daarnaast werden doorheen uw verklaringen enkele onaannemelijke vaststellingen aangaande belangrijke aspecten van uw asielrelaas opgemerkt.

Zo verklaart u dat uw buurman A. A. (...) een rebel was (CGVS p. 7). U wist dat omdat men dat zo zei in het dorp. Op de vraag wat hij dan concreet gedaan had, antwoordt u slechts in algemene bewoordingen dat hij streed en dat ze rebellen of wahabieten genoemd worden. Het antwoord op de vraag van wie u dan concreet weet dat hij een rebel was, blijft u schuldig. Als u gevraagd wordt wanneer u voor het eerst hoorde dat hij betrokken was bij de rebellen en van wie u dat de eerste keer vernam, antwoordt u tot vier keer toe 'dat weet ik niet meer' (CGVS p. 7).

U verklaart ook dat A. A. (...) en zijn vrienden op een bepaald moment opgepakt werden. Hieromtrent verklaart u eerst dat u dat hoorde een maand of twee maand na zijn laatste bezoek (CGVS p. 6), en later tijdens het gehoor dat dat twee weken of een maand na dat laatste bezoek was. U verklaart dat u het zelf niet meer precies weet en dat u vergeetachtig bent (CGVS p. 9). In dit opzicht is het opmerkelijk dat u er wel in slaagt de datum van 9 september 2009 (de dag van het eerste bezoek van A. A. (...)) specifiek te noemen. Op de vraag van wie u precies hoorde over de arrestatie van A. A. (...), antwoordt u 'er werd gesproken in het dorp. Die geruchten gingen rond omwille van het nieuws op tv' en 'van de burens, van verschillende mensen. Er werd gepraat'. Op de vragen waar hij was opgepakt, in welke omstandigheden en wat er precies met A. A. (...) gebeurd was, antwoordt u driemaal 'dat weet ik niet' en tweemaal 'of hij werd opgepakt of hij werd gedood'. U verklaart nergens nagevraagd te hebben wat er precies met A. A. (...) gebeurd was, ook niet via de familieleden van A. A. (...) van wie u wist wie ze waren (CGVS p.6 & p. 9-10).

In verband met het protest aan de militaire basis in Shali waarbij uw ouders, andere familieleden en burens uw vrijlating eisten (CGVS p. 5), verklaart u meermaals niet te weten hoe uw familie te weten was gekomen dat u precies daar vastgehouden werd. U verklaart bovendien niet gevraagd te hebben aan uw vader hoe hij dat te weten gekomen is (CGVS p. 12).

Een dergelijk gebrek aan interesse en kennis omtrent cruciale details van de kern van uw problemen, zijnde de activiteiten en arrestatie van A. A. (...) en uw eigen arrestatie met ingrijpende gevolgen, kan als niet aannemelijk worden beschouwd.

Hierbij dient aan toegevoegd te worden dat u het bovendien hebt nagelaten om na uw vertrek uit Tsjetsjenië ergens te informeren naar uw situatie, zelfs niet nadat u te horen kreeg dat er militairen in uw huis waren binnengevallen op zoek naar u. Ook sinds u in België bent, hebt u niet meer geïnformeerd naar de stand van zaken.

Ter verklaring hiervoor stelde u dat u daar niet aan dacht (CGVS p. 15).

U verklaarde nochtans dat u nog contact had met uw vader toen u in Ingoesetië zat (CGVS p. 11) en met uw ouders na uw aankomst in België (CGVS p. 2).

Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om te informeren naar cruciale aspecten van het asielrelaas indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert. Bijgevolg kunnen uw voorgaande verklaringen voor uw gebrekkige kennis over belangrijke elementen van uw asielmotieven, niet als aannemelijk worden aanschouwd.

Aangaande uw reisroute verklaart u dat de man die uw reis regelde foto's trok van u en uw gezin en dat hij onderweg de hele tijd de reisdocumenten bijhield waarvan u geen idee heeft om welke documenten het precies ging. U verklaart ook niet te weten onder welke naam u reisde (CGVS p. 14). Deze verklaringen zijn echter niet aannemelijk.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u niet weet onder welke naam u reisde, welke documenten gebruikt werden tijdens uw reis en dat u onderweg op geen enkel moment zelf de documenten in handen heeft gehad, te meer omdat u verklaart dat u in de trein van Moskou naar Europa als gewone passagier zat en niet verstopt (CGVS p. 14).

Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig.

Concluderend kan op basis van bovenstaande elementen geen geloof meer gehecht worden aan uw beweringen als zouden de militairen op zoek zijn naar u als gevolg van uw vermeende hulp aan de rebel A. A. (...) en zijn vrienden.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

U haalde meerdere malen aan dat u geheugenproblemen heeft (CGVS p. 7 & p. 15-16).

Er mag echter van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden en vaagheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is.

Deze beweringen inzake geheugenproblemen kunnen de beoordeling van de hierboven opgenoemde vaststellingen (o.a. de tegenstellingen tussen uw verklaringen en die van uw vrouw en uw gebrekkige kennis over een aantal cruciale elementen uit uw asielrelaas) geenszins wijzigen.

Tijdens uw interview haalt u verschillende keren de gezondheidsproblemen van uw zoon aan. Aangezien u verklaart dat deze medische problemen van uw zoon aangeboren zijn en niets te maken hebben met uw eigen problemen (CGVS p. 3, p. 5-6 & p. 15), houden de door u ingeroepen medische problemen geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Volgens de verklaringen van uw advocaat heeft u deze mogelijkheid reeds onderling besproken (CGVS p. 6).

De kopies van uw geboorteakte, uw studentenkaart en uw rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens, die hier niet betwist worden. Het Russisch medisch attest heeft enkel betrekking op de medische toestand van uw zoon maar niet op de door u aangehaalde problemen door dewelke u uw land verlaten heeft. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Z. T. (...), luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en woonachtig in Germenchuk. U bent getrouwd met I. U. (...) (O.V. ~~x.xxx.xxx~~) met wie u een minderjarige zoon M. U. (...) (O.V. ~~x.xxx.xxx~~) heeft.

In de periode september 2009 – zomer 2010 komen drie keer rebellen bij u thuis langs. Ze willen medicijnen en medische verzorging op basis van kruiden, omdat uw man die techniek had geleerd van zijn grootvader. De rebellen zetten uw man onder druk om hen te helpen. Als hij dat niet doet, zou hij problemen krijgen met hen. Hoewel ze soms meerdere dagen bij jullie thuis verblijven, krijgt u ze zelf op geen enkel moment te zien.

Op 30 augustus 2010 's ochtends vroeg nemen militairen uw man van thuis mee naar de militaire basis van Shali. Uw schoonouders en andere familieleden gaan hen achterna om zijn vrijlating te eisen. Twee dagen later wordt hij vrijgelaten en door zijn vader naar Pliyevo in Ingoesetië gebracht. Zelf blijft u in Germenchuk. Daar komen de militairen nog 2 à 3 keer 'binnengevallen' in uw huis op zoek naar uw man. Op 15 oktober 2010 brengt uw schoonvader u en uw zoon ook naar Pliyevo waar u uw man vervoegt. Jullie blijven nog een tijd in Ingoesetië tot uw schoonvader jullie vertrek naar het buitenland in orde brengt.

Uiteindelijk verlaat u Pliyevo met uw gezin op 19 december 2010. Met de auto gaan jullie naar Moskou. Daar nemen jullie de trein naar België waar jullie op 23 december 2010 aankomen en de volgende dag asiel aanvragen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw geboorteakte en die van uw zoon."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Z. T. (...), luidt als volgt:

"Bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië weet u niet wat u zal overkomen maar u vreest dat de militairen die uw man oppakten, hem niet met rust zullen laten (CGVS p. 4).

U verklaart tijdens het interview op het Commissariaat-generaal dat u uw land verlaten heeft omwille van de problemen van uw man I. U. (...) (O.V. ~~x.xxx.xxx~~) en dat u geen problemen heeft meegemaakt die niets te maken hebben met zijn problemen (CGVS p. 5).

Aangezien in het kader van zijn asielaanvraag door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, o.a. omwille van tegenstrijdigheden tussen jullie beider verklaringen, kan in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Tijdens uw interview haalt u verschillende keren de gezondheidsproblemen van uw zoon aan en verklaart dat dit een reden is geweest voor uw vertrek uit Rusland (CGVS p. 5, p. 7 & p. 9). De door u ingeroepen medische problemen houden geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van

artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Volgens de verklaringen van uw advocaat heeft u deze mogelijkheid reeds onderling besproken (CGVS man p. 6).

De kopies van uw geboorteakte en die van uw zoon bevatten louter persoonsgegevens, die hier niet betwist worden. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 7 april 2011 een schending aan van artikel 10 van de procedurerichtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 die handelt over de diensten van een tolk bij het verhoor en een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Ze menen dat artikel 10, b van de richtlijn rechtstreekse werking heeft gezien deze niet binnen de termijn omgezet werd in nationaal recht.

Verzoeker stelt dat hij tijdens het verhoor verschillende keren heeft opgemerkt dat hij moeite heeft met de Russische taal en dat hij expliciet om de bijstand van een Tsjetsjeense tolk had gevraagd, maar dat hiermee geen rekening werd gehouden.

Verzoekers voeren ook een schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève, een schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de motiveringsplicht als voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet en een schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Eerst gaan verzoekers in op de toepassing van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet op hun asielrelaas.

Ze wijzen hierbij op de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en stellen dat de vervolgingen en folteringen waarvan verzoeker slachtoffer was, passen in het huidige beleid waarin opposanten en vermeende geïntimideerd, ontvoerd, gefolterd en gedood worden.

Verzoekers halen een rapport aan van 4 juni 2010 van de Parlementaire Assemblee van de Raad van Europa waarin de onrustwekkende mensenrechtensituatie in de Noordelijke Kaukasus wordt benadrukt. Verzoeker wijst er op dat hij gedwongen werd rebellen te helpen en nadien door militairen werd gearresteerd gedurende enkele dagen.

Hij stelt dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de problemen die hij gekend heeft, overeenkomen met de Tsjetsjeense realiteit.

Zo wordt gewezen op het grote aantal verdwijningen, het heersende klimaat van angst, het feit dat rebellen en hun handlangers een risicogroep zijn en de terughoudendheid bij de bevolking om schendingen te melden bij mensenrechtenorganisaties.

Verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad waaruit ze afleiden dat hun relaas moet worden beoordeeld in het licht van de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en dat er rekening moet worden gehouden met het feit dat verzoekers behoren tot een risicogroep aangezien ze hulp hebben geboden aan rebellen.

Vervolgens trachten verzoekers de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoekers achten de bewijsregels van de Conventie van Genève geschonden en ze brengen zowel het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" als de "Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims" van het UNHCR in herinnering.

Ze benadrukken dat de bewijslast van de asielzoeker genuanceerd moet worden, rekening houdend met de traumatische gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt waardoor hij niet altijd vrijuit zal durven spreken en zich bovendien niet alles zal kunnen herinneren.

Ook wat betreft de ondersteunende bewijzen halen verzoekers een paragraaf aan uit de nota van het UNHCR waarin staat dat er van asielzoekers niet verwacht mag worden dat hij alle nodige bewijzen kan voorleggen, gezien de bijzondere situatie waarin hij zich bevindt.

Verzoekers menen dat de commissaris-generaal zich volgens bedoelde nota bij het beoordelen van het relaas volgende elementen in aanmerking moet nemen: de redelijkheid van de feiten, de samenhang van het relaas, de bevestigende bewijsstukken ter ondersteuning van het relaas, de overeenstemming met algemeen geweten feiten en de objectieve situatie van het land van herkomst.

Verzoekers verwijzen vervolgens naar het voorschrift van de Immigration and Refugee Board of Canada dat stelt dat de verklaringen geëvalueerd moeten worden in het licht van de omstandigheden en wetgeving van Tsjetsjenië.

Verzoekers menen zich vervolgens te kunnen beroepen op het voordeel van de twijfel, aangezien ze menen dat hun asielrelaas coherent is. Hiervoor wijzen zij opnieuw naar het handboek en de nota van het UNHCR en stellen dat het UNHCR er de nadruk op legt dat men een asielzoeker niet kan vragen om het onmogelijke te bewijzen en dat de bewijslast moet gedeeld worden. Ook maken verzoekers melding van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

Verzoekers citeren enkele paragrafen uit een arrest van de Raad. Vervolgens benadrukken zij dat volgens het handboek van de UNHCR, bij het beoordelen van een asielaanvraag de criteria moeten toegepast worden in een geest van rechtvaardigheid en begrip.

Verzoekers komen eveneens terug op het voormelde rapport van 4 juni 2010 dat volgens hen aanraadt om de vragen tot repatriëring met grote zorg te behandelen, gezien het risico om in de Noord-Kaukasus het slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen.

Verzoeker herhaalt hij dat hij zich door geheugenproblemen vele zaken niet meer herinnert door de veelheid aan gebeurtenissen in Tsjetsjenië en de voortdurende spanning waarin hij leefde.

Bovendien stelt hij dat de medische staf van het opvangcentrum Remouchamps niet alle asielzoekers even snel kan helpen en dat er ellenlange wachtlijsten zijn bij de verschillende psychologische centra. Hij stelt dat de beperkingen van het asielopvangnetwerk niet tegen de asielzoeker gebruikt mag worden. Vervolgens voeren zij aan dat het een veelvoorkomend fenomeen is bij asielzoekers dat sommige herinneringen vaag of onderdrukt blijven maar sommige details net erg goed onthouden worden. Dit laatste zou dan het geval zijn voor de datum van het eerste bezoek van A. A. (...), dat bovendien volgens verzoeker erg makkelijk te onthouden is, namelijk "09/09/09".

Aangaande de vermeende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn vrouw, herhaalt het verzoekschrift dat verzoeker zich het telefonisch contact niet meer kon herinneren en dat hij onder voortdurende spanning ondergedoken leefde in Pliyevo.

Vervolgens wordt opnieuw verwezen naar het bovenstaande arrest van de Raad, waarin wordt gesteld dat de tegenstrijdigheden in de verklaringen tussen echtgenoten in casu verklaard kunnen worden enerzijds door communicatieproblemen tussen hen, mogelijk gerelateerd aan hun culturele tradities, en anderzijds aan de psychische stoornis waaraan verzoeker stelt dat hij lijdt.

Wat betreft de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker bepaalde zaken niet meer wist en wat betreft het gebrek aan interesse en kennis omtrent cruciale details van de kern van zijn problemen, wordt gewezen op het beginsel "*in dubio pro reo*" (zie het verzoekschrift, p. 15) volgens hetwelk de twijfel omtrent de feiten in het voordeel van verzoeker speelt.

Vervolgens wordt de bestreden beslissing herhaalt waar die aangeeft dat het onaannemelijk is dat verzoeker zich niet meer kan herinneren waar en wanneer hij vernomen had dat A. A. (...) een rebel was, wanneer A. A. (...) en zijn vrienden werden opgepakt en hoe zijn familie was te weten gekomen dat verzoeker werd vastgehouden in de militaire basis van Shali.

Verzoeker voert aan dat ze in een dorp woonden waar geruchten gemakkelijk de ronde deden en dat het aldus normaal is dat hij zich niet meer kan herinneren van wie of wanneer hij bepaalde dingen vernomen had. Aangaande zijn vasthouding stelt verzoeker dat zijn familie dit te weten was gekomen nadat zijn vrouw de militairen richting Shali had zien weggrijden. Hij meent bovendien dat het niet verwonderlijk is dat hij dit niet wist aangezien hij na zijn aanhouding onmiddellijk naar Pliyevo gebracht, waardoor hij heel andere zaken rond zijn hoofd had.

Verzoekers laten aangaande hun vluchtreis gelden dat er elk jaar duizenden immigranten de "zogenaamde strenge controles" kunnen omzeilen, waaruit ze afleiden dat deze dan toch niet zo waterdicht zijn als de commissaris-generaal wil doen geloven.

Verzoekers besluiten dan ook te hebben aangetoond dat ze vallen onder artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en art. 48/3 van de vreemdelingenwet, en menen in ondergeschikte orde dat ze minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, Z. T., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, I. U., haar man, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn vraag om een tolk Tsjetsjeens en dat hierdoor artikel 10 van de procedurerichtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn.

De Raad merkt echter op dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal meerdere malen gevraagd werd of hij de tolk goed verstond.

Zo antwoordde verzoeker, bij het begin van het verhoor op 7 maart 2011, dat hij de tolk goed begreep, maar dat zijn Russisch niet zo goed was (zie het verhoorverslag, p. 2). Bij het einde van het verhoor verklaarde verzoeker dat hij alle elementen voor zijn vertrek had kunnen vertellen en dat hij alle vragen begrepen had (zie verhoorverslag, p. 15). Verzoeker stelde eveneens dat hij de tolk "normaal" had verstaan, maar dat hij zelf niet zo goed in Russisch kan vertellen (zie verhoorverslag, p. 15). Hij voegde hieraan evenwel toe dat hij Russisch goed kan volgen en dat hij het goed genoeg spreekt om de belangrijke dingen te vertellen (zie verhoorverslag, p. 15). Ook de tolk ontkende dat er enige problemen waren en de advocaat maakte evenmin melding van de afwezigheid van een Tsjetsjeense tolk (zie verhoorverslag, p. 15).

Aldus kan de grief van verzoeker niet worden aangenomen.

Verzoekers laten gelden dat artikel 1 van het Verdrag van Genève geschonden werd, evenals artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat er een schending is van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad wijst er alvast op dat artikel 1, A(2) van het voormeld Verdrag (hierna: Vluchtelingenverdrag) geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Verzoekers gaan in op de bewijsregels van de Conventie van Genève en doen dit aan de hand van "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" en de "Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims" van UNHCR, evenals de woorden van de Immigration and Refugee Board of Canada. Ook roepen beroepen verzoekers zich op een arrest van de Raad en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekers niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Ook het citaat van de Immigration and Refugee Board of Canada, waaruit zou blijken dat de verklaringen van asielzoekers geëvalueerd moeten worden in het licht van de omstandigheden en wetgeving van Tsjetsjenië, betreft slechts de waarde van een aanbeveling.

Aangaande de door verzoeker geciteerde rechtspraak merkt de Raad op dat deze individuele gevallen betreft en in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Voor wat betreft de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (de zogenaamde Kwalificatierichtlijn), dient te worden vastgesteld dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze in tegenstelling tot wat het verzoekschrift voorhoudt tijdig werd omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad merkt bovendien op dat het voordeel van de twijfel, waarop verzoekers zich beroepen, slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Verzoekers verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van de hoedanigheid van vluchteling, maar dit enkel op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

Ook het handboek en de nota van UNHCR en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, waar verzoekers naar verwijzen, stellen dat het asielrelaas eerst geloofwaardig moet zijn voordat hen het voordeel van de twijfel kan worden gegund. Verzoekers slagen er echter niet in hun asielrelaas geloofwaardig te maken.

In het verzoekschrift van 7 april 2011 wordt gewezen op de geheugenproblemen van verzoeker en aangevoerd dat hij nog geen medisch attest kon krijgen doordat de medische staf van het opvangcentrum Remouchamps niet alle asielzoekers even snel kunnen helpen en dat er ellenlange wachtlijsten zijn bij de verschillende psychologische centra.

Verzoeker staft zijn bewering dat hij last heeft van geheugenproblemen niet. Zelfs ter zitting van 29 juni 2011 werd geen document bijgebracht dat hij zich tot een medische dienst heeft gericht maar deze hem door het bestaan van een ellenlange wachtlijst nog niet kon helpen. De Raad neemt verzoekers voorgehouden geheugenproblemen derhalve niet aan.

De stelling dat het bij asielzoekers een veelvoorkomend fenomeen is dat sommige herinneringen vaag of onderdrukt blijven en dat zij sommige details net erg goed onthouden, is een blote bewering die de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet kan herstellen.

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Aangaande de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker en van zijn vrouw omtrent het telefonisch contact, wordt bevestigd dat verzoeker dit zich niet meer kon herinneren en uitgelegd dat verzoeker onder voortdurende spanning ondergedoken leefde in Plijevo.

De Raad stelt vast dat dit verweer enkel de tegenstrijdigheid bevestigt. Van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in redelijkheid verwacht worden dat ze eensluidende verklaringen afleggen over wezenlijke elementen in hun relaas.

Waar verzoekers vervolgens opnieuw verwijzen naar een arrest van de Raad wordt opgemerkt rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 18 december 2008, beschikking nr. 3679).

Wat betreft het vastgestelde gebrek aan interesse van verzoeker wordt aangevoerd door verzoekers dat ze in een dorp woonden waar geruchten gemakkelijk de ronde doen en dat het aldus normaal is dat men zich niet meer kan herinneren van wie of wanneer men bepaalde dingen vernomen had.

Van asielzoeker mag nochtans worden verwacht dat hij volledige verklaringen aflegt, zeker wanneer het gaat over wezenlijke zaken. Het verweer van verzoekers dat het om geruchten ging, wordt niet aanvaard aangezien men redelijkerwijze kan verwachten dat verzoeker onthoudt van wie hij belangrijke informatie heeft vernomen.

Aangaande de vasthouding van verzoeker wordt uitgelegd dat de familie van verzoeker dit te weten was gekomen nadat verzoekster de militairen richting Shali had zien weggrijpen.

Het blijft echter ongeloofwaardig dat verzoeker zelf niet kon vertellen hoe zijn ouders te weten waren gekomen waar hij werd vastgehouden, zeker nu verzoekster dit blijkbaar wel wist. Dat verzoeker na zijn aanhouding onmiddellijk naar Pliyevó werd gebracht waardoor hij "andere zaken aan zijn hoofd had", overtuigt niet, aangezien verwacht kan worden dat verzoeker zich tijdens deze periode geïnformeerd zou houden over de feiten die aan de basis lagen van zijn problemen.

De stelling in het verzoekschrift dat er elk jaar duizenden immigranten de "zogenaamde strenge controles" bij het binnenkomen van de Schengenzone omzeilen, is een blote bewering en wordt niet aangenomen. De bestreden beslissing stelt trouwens niet dat het onmogelijk is om de strenge controles te ontlopen, maar wél dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers niets wisten over de naam waaronder zij reisden, de reisdocumenten en de reisbedoelingen.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat het niet aannemelijk is dat een reiziger geheel onvoorbereid de identiteitscontroles aan de grenzen van de Schengenzone kan passeren.

Verzoekers voeren ook aan dat hun asielrelaas overeenkomt met de Tsjetsjeense realiteit. Ze verwijzen hiervoor naar een rapport van 4 juni 2010 de Parlementaire Assemblee van de Raad van Europa en naar het Cedoca-rapport en halen eveneens een arrest van de Raad aan.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hierin gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Een rechterlijke uitspraak heeft in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde. Zoals hierboven aangetoond, slagen verzoekers er niet in hun asielrelaas geloofwaardig te maken. Verwijzen naar de penibele mensenrechtensituatie voor handlangers van rebellen is dan ook niet dienstig aangezien verzoekers niet aannemelijk maken dat ze werkelijk tot deze risicogroep behoren.

2.5. Gelet op wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet. Verzoekers brengen geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

De bestreden beslissing stelt terecht, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Gelet op wat voorafgaat, meent de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven, door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht als voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur zijn aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE